

високо и весело. Шумната компания италианци, сжщо, слѣзе. Вагонътъ, изведнажъ затихна — сънливъ, печаленъ, както е винаги късно нощемъ на гари, дето пжтниците повече слизатъ, отколкото се качватъ.

Скоро машината запухтѣ по стрѣмнината, нагоре, къмъ границата. Младата жена гледаше какъ се топятъ въ далечината прѣснатитѣ свѣтлинки на пристанището, какъ морето постепенно се слива съ мжтно-млѣчното небе. Тамъ, въ тая неясна, фантастична далечина потѣваше безвъзвратно, не оставило никакъвъ споменъ, всичко, което бѣ живѣла, видѣла, чувствувала презъ тия тридесетъ-четиридесетъ дни: градове, мѣста, музеи... Всичко изчезваше нѣкъде, сякашъ изгубило всѣка цена, и най-чудното бѣ, че въ душата ѝ не трепваше никакво съжаление. Тя се опита да си припомни нѣкои нѣща, отдѣлни подробности, и усилията ѝ бѣха немощни, безъ желание, вдървени отъ нѣкаква вжтрешна тжпота. Само тоя следъ обѣдъ, тия нѣколко нощни часа въ Венеция изпълваха съзнанието, унищожаваша безъ остатъкъ всичко друго, бѣха, сякашъ, единствената, неподозирана за нея, цель